

Л
Р
И
С
В
Е
С
К
О
В
У

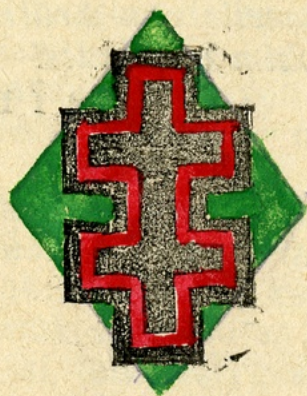
А
И
О
А
И

Atiduok Tėvynei, ką privalai!

LAISVĖS KOVŲ AIDAI

I dalis

Sw. 2 136

LLKS ŽEMAIČIŲ Apygardos leidinys
ŽEMAITIJA 1952

LKP CK
Pėilias
Instituta
Biblioteka

*Ranka mus spaudžia geležinė,
Krūtinę apkala ledais:
Uždekim meile sau krūtinę!
Kovon stokim milžiniais!*

M A I R O N I S

Be anksčiau išleistų įvairių leidinių, šiemet, aštuntus metus vesdami žiauria pasipriešinimo ginklu, spauda ir gyvu žodžiu, kovą prieš pavergėjus ir savo krašto išdavikus, išleidžiame „Laisvės Kovų Aidai“ pirmąją dalį.

„Laisvės Kovų Aidai“ — dainos ir eilėraščiai, sukurti brolių ir sesių žengiančių pro mirtį ir kurstančių Laisvės Aukurą savo gyvybėmis ir krauju. Šiose kukliose dainose įpintos partizanų kovos ir žygiai, kalinių kančios ir ašaros, tremtinių dejavimai, motinų skausmas ir liūdesys. Šio leidinio tikslas — duoti jaunimui daugiau dainų apie dabartinę kovą ir kančias, užkirsti kelią okupantų atneštomis ir mūsų parsidavėlių rašytojų sukurtoms, tautiečių dvasią nuodijančioms, dainoms.

Tenka pažymėti, kad dabartiniu laikotarpiu dainų ir eilėraščių esame surinkę labai daug. Tačiau dėl sunkių sąlygų, kokiose tenka dirbti ir laiko stokos, negalime jų visų išleisti. Bet, kiek tai leis sąlygos, stengsimės jas dalimis išleisti ir paskleisti tautiečiams.

Daugelį šių dainų autorių pridengė krauju garuojanti mūsų tėvų žemė. Jų kūnus priešai išniekinę užkasė nežinomose vietose. Daugelis jų liks Nežinomais Partizanais. Tačiau jų sukurtos dainos amžiams liks gyvos. Jos šiandien plaukia iš kovojančio lietuvio

lūpu, jos uždega ne vieno lietuvių krūtine Tėvynės laisvės ilgesiu. Jos primena lietuviui, kad kova nebaigta, kad Lietuva gyva, nenugalima tol, kol yra kam už jos laisvę kovoti. Dainose įpinta tarp žaliuojančių girių, vingiuotų upių, blizgančių ežerų ir pakelėjų rymančių smūtkelių graži Tėvynė. Jos skatina lietuvį išlaikyti tautiškumo raktą savo rankose.

Kiek caras nepajėgė užstoti kelio iš Prūsų gabenamam lietuviškam raštui, tiek šiandien tukstantinės azijatų gaujos nepajėgs užkirsti kelio lietuviškam žodžiui ir raštui, plintančiam iš miškų ir požemių. Veltui jų stūgavimai! Veltui jų pastangos palaužti lietuvių dvasią saviems tikslams. Lietuvis buvo ir liks nepalaužiamas, nes jo dvasia kietesnė už granitą. Jo troškimai, įpinti dainoje, vėjo sparnais skrenda per Žemaitijos kalnus, Dūkijos lygumas, jie atsispindi blizgančiuose ežeruose ir lietuvių širdyse.

Daina šiandien lydi girių brolius kovon, ji ramina juos audringą rudens naktį niūniuojant prie laužo. Daina lydės iškovojus laisvę grįžtančius į gimtą sodžių, kada nukriš rečiau nuo kalinių rankų, kada nebebus niekinami partizanų kūnai. Daina primins lietuviui kovų dėl laisvės vaizdus ir liks pavyzdžiu priaugančioms kartoms.

TAUROS HIMNAS

Lietuva, Tėvyne mūsų,
Tu didvyrių žeme!
Iš praeities Tavo sūnūs
Te stiprybę semia.

Tegul tavo vaikai eina
Vien takais dorybės,
Tegul dirba tavo naudai
Ir žmonių gėrybei.

Tegul saulė Lietuvos
Tamsumus pašalina,
Ir šviesa, ir tiesa
Mūs žingsnius telydi.

Tegul meilė Lietuvos
Dega mūsų širdyse,
Vardan tos Lietuvos
Vienybė težydi!

PARTIZANŲ HIMNAS

Ar sninga, lyja, naktį — dieną,
Ar šaltis kausto mus,
Žinau aš laisvėn kelią vieną, —
Kovot dėl jos ginklu.

Mes, partizanai, vyrs į vyrą,
Mes viešpačiai miškų,
Ar dainos skamba, švinas byra,
Mums visados ramu.

Į pergale ryžtingai žengiam,
Širdis pilna garbės,
Aplink granatom apsispenge,
Ranka nesudrebės.

Draša ir ryžtas spindi aiškiai
Akyse ir veiduose,
Valia nenugalima reiškias
Tėvynę atvaduot.

Nors sąjūdis šaunus, garbingas
Sudėjo daug aukų,
Bet vyrų jam narsių nestinga,
Didvyrių, karžygių.

ŽUVAI DĖL LAISVĖS

Išbalęs tavo veidas
 Nušvito ramumu,
 Narsusis partizane,
 Žuvai dėl laisvės tu.

Tu troškai laisvas būti
 Ir laisvę nešt kitiems:
 Savajai tėviškėlei,
 Laukams, miškams žaliems.

Tu išėjai jos ginti,
 Išplėst iš svetimų,
 Bet rusiškų banditų
 Buvai nušautas tu.

Tau baltą smėlio kapą
 Papuošiu gėlėmis
 Už meilę tėviškėlei,
 Už nemigo naktis.

Tau suoks lakštutė dainą
 Ir meilę ji niūniuos,
 Tau ilsintis kapuose
 Ramybe užliūliuos.

Narsus ir pasiryžęs
 Kovojai tu drąsus,
 Tau tėviškė ir broliai
 Visad dėkingi bus.

Kur auga žalias miškas
Ir žalus žolynai,
Ten guli palaidoti
Mūs broliai milžinai.
Prie to karžygio kapo
Verkia jauna sesuo,
Kad žuvo josios brolis
Už laisvę Lietuvos.

KAUPELIS SMĖLIO

Štai baigė išdygti kaupelis smėlio
Tarp šlamančių tyliai eglaičių jaunų.
Nelaukdamas nieko, kas eitu paguosti,
Ramus jis palieka, gal amžiams, miegoti.
Čionai nelydėjo jo psalmių garsai,
Nesakė jį žuvus bažnyčios varpai.
Tik salvė nuskriejo į viršų kartu,
Ir visur pilka, vienoda, tylu...
Jo čia nelydėjo sulinkus motulė,
Tyliai neraudojo prie kapo sesulė,
Tik vyrai, sustoję aplinkui ratu,
„Sudie“ jam pasakė vienodu žvilgsniu.
Tu išeini nuo mūsų ir niekad negrįši.
Tu ryto saulutę niekad neišvysi,
Nes čia meile tavo iškovoti namai,
Rods, tyliai kalbėjo karžygių veidai.

PARTIZANAS TĒVIŠKĒJ

Šiandien keleivis tu, tik benamis,
Pamiles raudā mišku tamsiņ,
Beribiai toliai— tavasis namas
Pilnas svajoniņ, skambiu dainu.

Kas laisvas gimē, vergauti negali,
Tikras lietuvis vergu nebus.
Aukščiausias girdi skundā bedalio,
Mato Tēvynē visu kraujuos.

Laisvē pamiles, visko nustojai,
Likai našlāitis gimtoj šaly.
Skausmā tau suokē tēviškēs gojai,
Kai tamsiā nakti jon sugrižai.

Nepasitiko tavēs motulē
Ir negirdējei balso švelnaus.
Sibiro taigoj kaulai jos guli,
Nes buvo mama laisvēs sūnaus.

Ir seserēlēs mēlynos akys
Ilgesi spindi rytu šaly.
—Sese, dar grīšiu,— tyliai pasakes
Kenčiančiam Kristui, vēl išėjai..

ŽEMAIČIŲ LYGUMOS ŽALIUOJA

Žemaičių lygumos žaliuoja,
Rugiai siūbuoja nokdami.
Ten broliai lietuviai dejuoja,
Vergijos pančius vilkdami...

Sesers seklyčioj staklės gaudžia,
Į raštą pinasi gija...
O pro atvertą langą graudžiai
Dainelėj skundžias vergija...

Prie kelio gailiai rauda smilga...
O kumštis gniaužiasi plienu.
Žemaičių kraštas pasiilgo
Aušros ir saulėtų dienų...

Ten akmenis ašarom pravirko.
Neramūs žmonės ir vaikai.
Į laisvę šaukiasi Kudirkos
Ir Basanavičiaus laikai.

O kai pašauks į mūsų vadas
Pažaišt kovoj su mirtimi,
Visoj Tėvynėj kils brigados,
Visa siela ir širdimi...

TĖVYNEI

Nors ir audra ar blogas oras,
Pustytų sniegas verpetu,
Garbingai mirt už laisvę noriu,
Sodybas ginti lietuvių.

Mirčiau už brangiąją Tėvynę,
Už kalnus, klonius, upelius,
Kurios senuoliai mūsų gynė
Nuo priešų rankos kruvinos.

Noriu aukot tėvų šalelei
Gyvybę savo ir jėgas.
Lietuvos sūnūs laimės dalia
Aukoje mano gal atras.

PAVERGTAI TĖVYNEI

Ir kaip nemylėti Tave, o gražioji
Tėvyrė, Tavo dainų verkiančių,
Ir kaip nepravirkti, jei grandinę nešioji,
Visais savo kloniais sakaisi: „Kenciu!“

Ir kaip nekovoti už Tave, mylimoji
Tėvyne jurginą margu,
Kai rusiškos rankos kalėjimu moja,
Uždėjo raudoną vaniką vergu.

Ir kaip nenumirti už Tave, o brangiausia
Šalje vargdienėlių vaikų,
Kai ašaros Tavo veidais rieda gausios,
Kai laisvė Tavo reikalauja aukų.

MOTINAI

Dažnai kartojo mano lūpos
Tą brangų žodį: „Mama, tu...“
Bet tu tyli, lyg negirdėtum,
Už durų amžiams užvertų.

Mamyt, ar dar nepailsėjai
Nuo taip sunkių, nuožmių kančių,
Krutinė tau ar nesudrėko
Nuo mano ašarų karčių?

Nuo tavo ašarų, našlaiti,
Kiečiausios uolos sudrebės,
Tik neprikels mamos iš kapo,
Tik nepaguos, neprakalbės.

Mamyte, kodėl tavo lūpas
Nudažė laimės šypsena?
Ar tau saldi kančia nuo priešų,
Vardas „bandito motina“?

Ir juo toliau, brangi mamyte,
Tavęs labiau pasigiesiu.
Pievas, laukus jau išklajojau,
Sakyk, kada ir kur rasiu?..

NEŽINOJAU...

Nežinojau kas laisvę prarasti
Tarp kalėjimo sienų pilkų,
Nežinojau to skausmo bekraščio
Ir kaip žemės gimtosios ilgu.

Šito skausmo tos pilkosios sienos
Nesupras, nesupras, Dieve, nei!
Ir aš būsiu čia vienas ir vienas
Ir maldoj, ir kančioj ir sapne.

O, Tėvyne, jei žūsiu, žinoki,
Kad už laisvę miriau su daina.
Ir prie kapo gailiai neraudoki,
Neraudok, neraudok, mylima.

BE NAMŲ

Ir pravirko mažytis prie durų:
— Pasišildyt įleiskit mane... —
Bet batas jį kietas paspyręs
Suriko: „Išnyki, šuniel!“

Tu- lietuvis. Tau kapas ar girios,
Arba Sibiro žemė plati,
Ar ant rankų grandinės gelžinės,
Ar kalėjimo narai kieti...

Tu neverki, mažyti, prie durų,
Neprašyki, tavęs nepriglaus.
Tik tavo veldelį audroje
Žvarbūs vėjai ir lietūs išpraus.

TREMTINIO DAINA

Komijos laukai
Platus ir ilgi.
Kur tik užmatai
Sniegas ir miškai,

Veltui aš šaukiuos
Komijos laukuos,
Aidas mano balso
Toli nuskambės.

O kad aidas šis
Skristų taip toli,
Kad išgirstum tu,
O mano brangi.

Išgirstum mane
Ir mano dainas.
Ateik ir nušluostyk
Ašaras sūrias.

Platus ir šalti
Komijos laukai.
Ar beteks sugrįžti
Kur gimti namai?..

BAIGIAS KOVA

Baigiasi kova žiaurioji
Kraujo aukose.
Lupos mirštančio kartojo:
Sudiev, tėviške!

Sudiev, tėte, motinėle,
Sudiev, sesele,
Sudiev, mylima mergele,
Jau negrišiu, ne.

Jūs mus laidot negalėsit,
Vien širdis skaudės.
Išniekinti mūsų kūnai
Gatvėse gulės.

Mus palaidos mūsų priešai
Tamsiom naktimis.
Apžels užakėtas kapas
Dygiom žolėmis.

Nėra kam supilti kapo,
Tverti tvorele;
Apraudes tiktai atskridus
Raiba gegelė.

Sese, pink vainiką rutų,
Atnešk jį slapčia.
Broli, juodo medžio kryžių
Pastatyk nakčia.

Jūs, draugai, kovokit liķē,
Vykit plēšikus,
Kada bus laisva Tēvynē
Ir jums geriau bus.

Kada plēvesuos trispalvē
Bokštuos Lietuvos,
Tada linksmai dainuos sesēs
Laisvės daineles.

SUGRIŽK LAIMĖJĘS

Nuskynus baltą obels žiedą,
Papuošiu gryčią vakarais,
Oi, lauksiu, lauksiu jojo vieno,
Kad nuramintų jis mane.

Išausiu jam aš šilko juostą
Su neišdylančia eile:
„Lietuvis tas, kurs bočių žemę,
Atpirko savo gyvybę.“

Sutiks smūtkelis jį prie kelio
Parimęs senajam daržė.
Išskėtus rankas motinėlė
Bučiuos sūnelį glėbyje.

Sugrižk, sugrižk, sugrižk laimėjęs,
Ak, partizane, mielasis.
Oi, būtų skaudu, jeigu vėjas
Praneštų, jog jau žuvs tu.

MIELA LIETUVA

Tu esi, Tėvyne, man
Miela Lietuva.

Visados tavim didžiuojuos
Nes tu man sava.

Daug yra kraštų, žinau,
Daug aš jų mačiau,
Bet iš jų visų gražiausia
Tai, Tėvyne, tu.

Upių nėr tavy plačių,
Nėr aukštų kalnų,
Bet už ką, už ką, Tėvyne,
Taip tave myliu?..

Čia gimiau ir augau aš,
Čia šiandien esu,
Čia kiekvienas medis kalba
Man žmogaus balsu.

Tai mylėk, lietuvi, ją
Širdimi visa,
Ar jai skaisčiai šviestų saulė,
Ar gili tamsa.

136

PRISIRINKAU...

Prisirinkau nuo tavo kapo
Rudens priplėšytų žiedų,
O jie tyliai tylai prašneko,
Rodos, būtum kalbėjęs tu.

Žiedai tie amžino troškimo
Palaidoti dar ne laiku.
Gegutė guodė ir užkimo,
Nuskrido miško vainiku.

Tu išėjai ir tavo kelią
Vien tiktai pergalė lydės.
Palinkus diemedžio šakelė
Tau apie meilę prakalbės.

Tu išėjai ir jau negriši,
Ir lino akys nežydės...
Tai leisk, brangus, prie tavo kapo
Surinkt vidurnakčio žvaigždes.

Palinko diemedžio šakelė,
Medinis kryžius tarpe jų...
Tėvynė, rodosi, jau kelias,
Gal keltumeis gyvent ir tu?...

SIBIRO LIETUVIUI

Nei tėviškės klevų ošimo,
Nei vasaros drugių.
Sirdy lyg smuikas verkti ima,
Tau liūdna, tau baugu...

Smūtkelis verkia pas arimus,
Žiedai sesers plaukuos...
Dubysa mėlyna nurimus...
O kas tavo paguos?

Gegužis tėviškėj ir dainos,
Ir nerami viltis.
O tavo dienos slinks be laimės,
Lyg juodas ilgesys...

Tu Sibiro laukuos kas naktį
Ilgiesi tėviškės beržų.
Tau turi ilgesio pakakti.
Ilgėtis, juk, gražu...

Tačiau tikėk— sugrįšiu vėliai
Dainuot laisvų dainų,
Grožėtis giriom, kloniais, slėniais,
Apgintais milžinų.

MANO MOTINAI

Sidabro gijos baltos
Tavuose smilkinius...
Gyvenimas tai kaltas,
Gyvenimas kovos.

Supai tu mano linge,
Lopšinę per naktis,
Dabar sena, palinkus,
Sūnaus belauki vis.

Be savosios pastogės,
Kur dirbta prakaitė.
Tenai jau kiti žmonės
Kolchoziniam skurde.

Senatvėje be duonos,
Ramybės ir sūnaus...
Ir sielvartingais tonais
Širdis raudot neliaus.

Ir aš, sūnus benamis,
Išklydęs į laukus,
Menu pastogę seną,
Menu gimtus namus.

PARTIZANŲ ŽYGIO DAINA

Partizanai mišku eina
Ir tyliai niūniuoja dainą:

—Ei, lietuvi, ar žinai,
Žengia broliai vanagai!

Mes Tėvynę atvaduosim—
Gėlės vėl žydės laukuose.
Kai išvysime priešus
Vėl sugrįšim į namus.

Kol Tėvynę priešai smaugia,
Bolševikų žvėrys staugia, —
Ginklai mūsų tol žvangės,
Keršto kraujas kol atvės.

Plieno gretas surikiuosim,
Skambia dainą uždainuosim.
Eisim vyrai ir vaikai —
Bėgs tie dvasios ubagai.

DAINA

Ar aiškiai šviečia mums saulutė,
Ar mėlynas dangus audringas —
Kareivis vis, vis linksmas tur būt, būt,
Kareivis visada laimingas.

Kada žygiuodami dainuojam,
Ar per laukus einam vorele,
Tai visada, visada mes su daina, su daina.
Daina mus linksmina ir kelia.

Ar bus pavasaris auksinis,
Ar rudenį, kai vysta gėlės,
Kareivio vis, vis linksta širdis, širdis,
Kur auksaplaukė mergužėlė.

PLAUKITE, UPĖS

Plaukite, upės, kaip skambios dainos,
Rūtomis želkit, eglių miškai.
Kvepiančiais kloniais žygin išeinam
Vyru žaliukų smagūs pulkai.

Kaip lino žiedą mėlyną dangų,
Skaidrina saulė ir vyturiai.
Šiandien į žygį smagūs išeinam
Gimtojo krašto šaunūs pulkai.

Likite ramios, tėvų pirkelės.
Arimų meilės pilna širdis.
Neveltui ugnį iš plieno skeliam:
Pasitikėkit mūsų eilėm.

Tad plaukit, upės, lyg skambios dainos,
Rūtomis želkit, eglių miškai.
Kvepiančiais kloniais žygin išeinam
Vyru žaliukų smagūs pulkai.

AŠTUONI JAU METAI...

Palikęs savo gimtą bakožę,
Išėjai laisvės bočių takais.
Tu ten nueisi, kur vėtrios užia —
Lietuvos laisvę ginti žaibais.

Aštuoni metai, kai krauju rašom
Lietuvos laisvės garbės lapus.
Aštuoni metai, kai savo krašte
Žaliuos miškuose pilam kapus.

Kiek kartų pylėm tą brangų kapą,
Kiek dar supilsim mes jų saviem.
Kažin kiek kartų prie laisvės kapo
Žymėsim kryžiais kapus brangiems.

Bet ateis laikas, nutils patrankos,
Sugriš iš miško tautos vaikai.
Bus linksmos dienos, bus laisvog rankos,
Bus džiaugmo, laimės nauji laikai.

Sutiks su rūtom Lietuvos sesės,
Šalmus dulkėtus gėlėm išpuoš.
Ir vėl broleliai su geltonkasėm
Laisvoj šalelėj pasiguos.

Tad, partizane, tu ištesėki,
Nes tu tik vienas tautos viltis.
Kovų laukuose tu laisvės sieki
Ir ją parneški ant visados.

BIRŽELIS

Mes daugelį dainų supinsim
Per tamsias rudenio naktis,
Tu mūs išvarginta Tėvynė,
Tu mūsų meilė ir viltis.

Birželis savo skaisčią dalia
Supynė giesmėj vyturių.
Atėjo rytmetis išbalęs
Su laisvės ilgesiu gailiu.

Nuslinko tyliai partizanai
Per lauką šnaranti kviečių.
Jutau alsavimą neramų
Ant jų skruostų degančių.

Krutinėj verda karštas kraujas,
Ir mirga žvaigždės danguje,
Kai jie už tėviškėlę kaujas,
Per mirtį neša laisvę jai.

ATLIKĘS PAREIGĄ TĖVYNEI

Sustojai tu kely garbingam,
Likimas tarė tau: „Gana!“
Ir, siaučiant mūšiu šturpulingam,
Užsalo lūpos su malda.

Krauju apskretusi krūtinė
Liepsnojus dar ką tik ugnim.
Kraujuos pasrūvusi Tėvynė
Šnabždėjo malda su tavim.

Sustojai tu prie laisvės tako.
Į laisvę žengt nebedrįsai.
Kovos vienos jau tau pakako —
Prie laisvės slenksčio tu žuvai.

Draugai tau kapo nepapuošė,
Pradingo parako migloj.
Aplink granatos, kulkos gaudė
Raketų blizgančioj šviesoj.

Sustojai tu kely garbingam.
Likimas tarė tau: „Gana!“
Ir, siaučiant mūšiu šturpulingam,
Žuvai, kai kėlėsi tauta.

Pavasario laukai pražydę,
Tėvynė ir visa gamta
Šnabždėjo tau: „Miegok, karžygi,
Ne veltui buvo juk kova...“

MOTINAI

Vargsfi tu, močiute,
Baisu Lietuvoje.
Priešai, kaip pasiute,
Žudo ir terioja.

Tave daug kankino,
Daug skriaudų tau darė,
Rūbais kasdieniniais
Iš namų išvarė.

Vargas tavo veide
Raukšles išvagojo,
Girdint šuvių aidą
Akys tau rasoja.

Neliūdėk, močiute,
Nors tau širdį gelia,
Neraudok jei žūsiu
Skindams laisvei kelią.

Tai auka Tėvynei
Kurią tu aukoji.
Žodžiai paskutiniai --
Jai ir tau, brangioji.

KALĖJIMĖ

Rauda rudens vėjas už langų,—
 Man krutinėj liūdna, neramu.
 Skruostais nuriedėjo ašara viena,
 O širdis vaitoja laisvės laukdama.

Pabundi iš miego, praveri akis,
 Girdis sargo žingsniai... raktų skambesys.
 Nieks, oi, nieks nežino, kiek tu čia kenti,
 Ir kokia dalelė čia sunki sunki.

Lyg pakirstas žiedas rudenio šalnos,
 Ilgisi jaunystė laisvės ir dainos.
 Ir tyli paguoda atskrenda tada,
 Kai ramina širdį alpstanti malda.

Tad, motule brangi, motina sena,
 Neraudok prie vartų, ašarų gana!
 Gal praeis pro šalį maldų dar daugiau,
 Bet tikrai aš grįšiu, tu tikėk ir lauk.

Gal yra man skirta dar kita lemtis:
 Sibiras, Uralas, tolima šalis,
 Kelių milijonų laistyta krauju.
 Tik Tave, Tėvyne, taip karštai myliu.

Neapleidžia Dievas smilgos palaužtos,
 Vienišo paukštelio ištikto audros.
 Neapleis ir mūsų tėviškės brangios —
 Čia Marijos žemė ir mes vaikai jos.

TEN KULKOS ŠNARĖJO

Ten kulkos šnarėjo ir švilpė,
Girdėjos granatų garsai.

O jojo krūtine jau vilgė

Sukrešusio kraujo lašai.

Ir tolo tas triukšmas pašėles,

Vis tolo link miško tylaus.

Jo veidas sustingęs, išblėses,

Jau baigė kelionę žmogaus.

Aplink jį šnarėjo žiedeliai

Ir lapai gėlelių jaunu.

Rasos sidabriniai lašeliai

Suspindo virš jojo akių.

Vėjelis linksmutis skrajojo

Ir kruvinus blaškė rūbus.

Toli, ten prie miško bildėjo,

Kol rytas išaušo skaidrus.

IŠEISI TU

Išeisi tu, išeisi ir negriši,

Išeisi tu baltų beržų taku.

Gal būt, kely suklyps tavo jaunystė,

O žydraakė nepaklaus: „Kur tu?“

Vaidensis tavo aukso plaukai ilgai

Ir liudnas šypsniš giedriame veide.

Šakyk, kodėl pasaulis toksai pilkas,

Kodėl be tavęs džiaugsmo nėra jame?

Juoksis žali pavasariai mūs žemėj,
Piemens ragelis vasarą skardens.
Ateis ruduo, kris nuo šalnų žiedeliai,
A teis žiema, tik nebebus tavęs.

Nejau tu niekad, niekad nebegriši
Ir nepažvelgsi daugiau į akis?
Tave mylėsiu kol užges jaunystė
Ir lauksiu kol mirtis užmerks akis.

VAKARAS GIRIOJE

Atėjo vakaras į girią,
Atėjo ilgesys pas mus.
Berželių šakos prasiskyrė
Ir pučia vėjas nuo namų.

Prie laužo sėdi laisvės broliai
Akis įsmeigę į liepsnas.
Tai vėl prasmego girių toliuos
Kovos ir nerimo diena.

Plevenk, plevenk, miela liepsnelė,
Ir su mumis drauge dainuok.
Į laisvę veda vienas kelias,
Į saulės kupinas dienas.

Atėjo vakaras į girią.
Veidai užsidegė ugnim.
Šviesa tamson sau kelią skyrė,
Drąsiai mes žvelgiam ateitin.

SESEI

Nekart mačiau žibuoklių jūroj
Išnyrant garbanas gelsvas.
Bet kas iš to dabar, kad žiūriu, —
Jau tavęs nieks čia neatves.

Tu negirdi, kaip medžiai šnara,
Kai vėjas drasko jų lapus.
O mums tarp jų ir šiandien gera,
Nes tu išsaugojai takus!

Linguos čia eglės apšarmotos,
Sustaugs vidurnakčiais vilkai...
Tave atskyrė šaltos grotos,
Už jų tu karžyge likai.

OI NEVERKI, MOTINĖLE

Oi neverki, motinėle,
Kad sūnus į karą stos.
Kad paėmęs rankon kardą
Priešui kelią jis pastos.

Neraudoki, žilagalve,
Jeigu mylimas sūnus,
Gindams tėviškės trispalvę,
Nuo klastingo priešo žus.

Jei nebaigs jis pradalgėlės,
Nešienauta liks lanka,
Žygin mūsų, motinėle,
Laimink mylinčia ranka.

Tu žinoki, kad ir jis
Tau ir tautai gyvas bus.
Tu žinoki, kad didvyris
Miręs neina į kapus.

Jei bernelį šauks Tėvynė,
Mergužėle, neraudok.
Sek jam gėlę prie krūtinės,
Ginklą rankon jam įduok.

Jei bernelis rengsis žygin,
Tark aistringą jam „myliu“.
Karį myliu aš, karžygi,
Nekalbėsiu su bailiu!

Šitaip tavo palydėtas
Mylimasis bus narsus.
Je sugriš— nenugalėtas,
O jei žus — garbingai žus.

Mylimąją ir Tėvyne
Tavo gėlės jam primins.
Drąsią mylimo krūtinę
Laisvės Kryžium padabins.

ANT RANKŲ PANČIAI

Ant rankų plieno pančiai čeža,
Už durų užraktai tvirti.
Už ką, už ką mus taip kankina,
Už ką grasina mirtimi?

Kuo kaltas aš, kad pamylėjau
Lietuvos klonius ir kalvas?
Kad man patinka pievų gėlės,
Karpyti lapai jazminų?

Veltui ant rankų plieno pančiai čeža,
Veltui grasina mirtimi!
Tai kas, kad mūsų jėgos mažos —
Išsivadavimas arti!

Greitu laiku plevens trispalvė,
Skambės daina laisvos tautos.
Laukai, miškai ir upių gojai
Vien laisvės dainą atkartos.

Melsvajam toly akys lūžta,
Širdis plaka neramiai.
Kada sugriš į mano lušną,
Audringi džiaugsmo sūkuriai?

LIŪDI, OI, LIŪDI..

Pavasarelį gėlės žydėjo.
Lietuvos pievom kraujas tekėjo.
Liūdi, oi, liūdi Lietuvos žemė,
Dangaus saulutė verkia aptemus.

Kas dieną laukia šviesesnio ryto,
Laukia rytojaus auksu dažyto.
Aušta aušrelė, dienele švinta,
Sidabro rasos nuo šakų krinta.

Šlama girelė. Žalia eglelė
Po šakom slepia jauną bernelį.
Teką saulelė pro rūką tirštą,
Jaunas karžygis girelėj miršta.

Džiaugias sribokas, kad ginklą turįs, —
Draugą nušovęs, brolių nudūręs.
Girias žudikas klastingu šuviu
Išgėręs kraują brolio lietuvio.

Kaip jie voliojo kruvinus kūnus,
Tą viską mato Dangaus Galiūnas.
Mato, kaip teka kraujo upeliai,
Kaip neteisingai žūsta berneliai.

Neverk, močiute, sūnaus galingo,
Kuris užmigo mirtim garbinga.
Kad ir užkastą kur nors į krantą,
Visur karžygiui žemelė šventa.

PARTIZANE

Partizane, ko taip liudi,
Blanksta tavo skruostai?
Ar mamaitės pasiilgai,
Ar vaidenas tau namai?

Žalias miškas čia apsupęs
Užliuliuos tave slapčia,
Ir sena močiutė tyliai
Pabučiuos tave sapne.

Tave grįžtantį į mišką
Ji toli toli lydės,
Slapta ašarą nubraukus.
Sirdy ilgesys žydės.

Tau kovoje, partizane,
Tenesudreba širdis,
Nes tik tu savo Tėvynėi
Laisvės saulę parneši.

KAPINYNE

Kai sūnų išleidai į laisvės kovas
Ir ašarą nubraukei tyliai,
Pašvaistė ties pamiške švietė rausva
Ir nešė kulkosvaidžius vyrai.

Kulkosvaidžiai grojo per dieną ir naktį,
Nuo salvių skambėjo žalias šilas.
Kiekviena gėlė buvo baimės pilna,
Kiekvienas žmogus buvo piktas.

Kai šūvius įsakymas liepė nutraukti,
Pakilo būriai, tarsi žvakės.
Už aušrą, už mėnesį degė skaisčiau
Išblyškusių didvyrių akys.

Rytuose išbrėško sidabro aušra,
Ir buvo nutilusios salvės.
Į kapines žergė lygiuojanti gre'a
Sušaudytos rankos ir galvos.

Kai skausmas sustingdė krūtines visų,
Tik šautuvų tutos blizgėjo.
Tada takeliu į didvyrių kapus
Pavargus senutė atėjo.

Ir tarė jinai partizanui vienam:
— Palaukit, jei turit dar laiko.
Aš noriu pažvelgti į akis čia vienam,
Kurs buvo tikras mano vaikas.

Sausa ir gyslota, bet tvirta ranka
Ji vartė kiekvieną lavoną.
Ir priejostė josios nusvirus, marga,
Nusidažė nuo kraujo raudonai.

Karžygiai sustingo nebylioje maldoje
Ir šautvus pirštais paglostė...
Senutė lavoną bučiavo sūnaus
Nužėrusi smėlį nuo skruosto.

Ir niekas nebetarė žodžio tada,
Tik vėjas nerimdamas trypė.
Senutės sausa ir gyslota ranka
Prie kruvino veido prilipo.

Karžygiai pajuto — minutė sunki...
Pakėlė rankas prie kepurių.
Norėjo pažvelgti į jojo akis,
Bet štai — jis akių nebeturi.

PRO GIMTAJĮ SODŽIŲ

Tyliai leidžias pavargusi saulė,
Aš pro gimtąjį sodžių einu.
Gal būt, daug ką pamiršiu pasauly,
Tik tavęs aš pamiršt negaliu.

Liūdna grįžus į gimtąjį sodžių,
Matos krūvos tiktai pelėnų.
Liūdnas vaizdas širdies nepaguodžia,
Daugel ašarų krinta gailių.

Susimąstęs ten klevas senelis,
Matęs daugel liūdnu valandų,
Matęs Sibiran vežamus žmones,
Matęs sodžių jis pilną gaisrų.

Šaltona taktai šnara iš tyko,
Glosto galvas plikas akmenų.
Matė daugel kovų ji už laisvę
Ir ne kartą pasruvo krauju.

PPIE LAUŽO

Miške, prie laužo, vanagai sėdėjo,
Liudną dainelę traukė pamažu;
Jos tylus aidas taip švelniai skambėjo,
O jos klausytis buvo taip žavu.

Laužo šviesoje veidai surintėję,
Į šalis blaškos deganti liepsna,
O mintys skraidė apie gimtą šalį,
Kur jųjų laukė tėviškės dukra.

Skriski, dainele, apie brolius, seses,
Apie gimtuosius sodžiuoj namelius,
Apie motulę, laukiančią prie kelio
Ir mergužėlės mėlynas akis.

Laužas jau gesta ir naktis artėja,
Gana dainuoti, broliai vanagai.
Ruoškimės žygin, jau laikas atėjo,
Nes naktužėlė mūsų motina.

Mes, partizanai, kovų nepabūgę,
Nešame laisvę ant savo pečių.
Ir tegul priešas mūsų nebaugina, —
Nes mes nebijom alkanų gaujų.

AIDAS NUO PAVENČIŲ

Ir atskrenda aidas
Ten nuo pavenčių.
Sako, kad sugrižčiau
Vėl pas juos sykiu.

Kiti prie Ventužės
Juoksis ir dainuos,
Aidas mano juoko
Nebeatkartos.

Laigė mano dienos,
Skraidė drugeliu.
Tu mane lydėjai
Pavenčių taku.

Kiti prie Ventužės
Juoksis ir dainuos.
Aidas mano juoko
Nebeatkartos.

Viskas praskambėjo —
Aidas ir juokai.
Tik dažnai vaidensis
Mieli pavenčiai.

MOTINĖLEI

Nedejuoki, neverk, motinėle,
Kad laisvę pamilo sūnus.
Kad palikęs tave jis išėjo
Į žaliuosius Tėvynės miškus.

Auginai jį, naktim nemiegojai,
Prie lopšelio rymojai tyli.
Ką užaugęs jis ras -- nežinojai.
Šviesią ateitį kūrei širdy.

— Mama, — tardavo vaikiškos lūpos,
Ir tau buvo to žodžio gana.

— Mama, laisvė Tėvynės man rūpi
Partizano vilioja dalia.

Laimink žygin mane, motinėle —
Prakalbėjo užaugęs sūnus.

— Aplankysiu tik vakarą vėlų
Aš tave ir gimtuosius namus.

Ir išėjo palikdamas gėlą,
Baisų nerimą, skausmą širdy.
Ne raudoti ir verkt, motinėle,
Bet didžiutis tu šiandien tu.

Išauginusi tikrą lietuvį,
Tikrą vaiką savosios vautos.
O kiek daug nelaimingųjų žuvo,
Kuriems motinų trūko globos.

JAI

Dar tuomet, kai pro beržą skarotą
 Mums atrodė gėlėtas dangus,
 Supratau, kad širdis valdo protą,
 Kad kažkas taip suartino mus.

Bėgo dienos, kaip bitėms gėlėse...
 Tuščia būtų gyventi be jų...
 Vakarai tolumoje išblėšę
 Neužmerkdamo mūsų akių.

Bet mylėt vien tave negalėjau, —
 Sau priskyriau Tėvynės vargus.
 Neblaškiausi, kaip pūkas ant vėjo,
 Nors likimas atrodė baisus.

Nepalaužė vargai, nei pavojai, —
 Už Tėvynę ir mirt nebaisiu.
 Tik skudu, kad tu net nepamojai,
 Kai skubėjai nuo miško taku...

Tave apnešė dulkės parado,
 Atitolo vargai svetimi.
 Kažkas naujo tavy atsirado,
 Ir kas buvo, pamiršti imi...

Neramu. Kartais širdį taip gelia.
 Laimę tik atminimuos randu...
 Bet visvien kantriai eisiu tąkelia,
 Nes jūs esat man brangūs abu.

MŪS DIENOS

Vos slenka dienos, tartum vėlės,
Jos niūrios niūrios, kaip naktis.
Per miškus, per laukus, pro gėles,
Tartum aidas keliauja mirtis.

Žygiuojame mes jos šešėly
Dėl laisvės ir dėl Lietuvos...
Ir nieks nežinom, nieks nespėjam
Kuriam jina nusišypsos.

O jei mirties ranka kaulėta
Valingu mostu man pamos,
Ar beatmins kas laisvės rytą,
Kad aš žuvau dėl Lietuvos?

Ar mirtinom kovom praūžus
Kas aplankyt mane ateis?
Ar kapą bepapuoš motulė
Tyliais gegužio vakarais?..

Gal tik gegutė kur atlėkus
Man gailiai gailiai užkukvos,
Arba pietų vėjelis tykus
Raudančią smilgą pasiūbuos...

KAD PAVASARIS NEBUNDA

Siaus pavasariniai vėjai.
 Sniegas mums lipdys akis...
 Žeme, kiek tu iškentėjai!
 Ar ilgai tylėsi vis?

Aš girdžiu nūn tavo skunda,
 Tylų skundą iš gelmių,
 Kad pavasaris nebunda.
 Laisvės taip ilgu, ilgu...

Skundžias tavo kloniai platūs,
 Verkia ašarom beržai.
 Slenka tyliai metų metai
 Ir vis klausia: „Ar ilgai?“

— Ar ilgai dar slėgs krūtine
 Prfėsai tėviškės šventos?

Ar ilgai tironai mindys
 Krantus Minijos, Ventos?

Aš girdžiu nūn tavo skunda.
 Žeme, tu miela, šventa!
 Kad pavasaris nebunda
 Verkia Minija, Venta...

UŽAUGAI TU

Užaugai tu, tapai kaip plienas tvirtas,
Lieknas, kaip liepa, kietas, kaip uola.
Tu supratai, kad tau yra paskirta
Gint savo kraštą karžygio drąsa.

Tu išėjai į partizanų kelią,
Į jį žengei su šypsena veide.
Tu palikai motulę ir mergelę,
Sakei: „Neverk, lydėk su šypsena.“

Kovojai tu, nes laisvės tenorėjai,
Kovos draugams, sudiev, dar pasakei.
Visas jėgas tu paaukojai laisvei,
Bet laisvo krašto tu nebematei.

Liūdi tavęs motulė ir mergelė,
Niūrūs paliko be tavęs draugai;
Kurie už tai, kad priešas skriaudžia šalį,
Prisiekė tau kovoti amžinai.

VĖJELIS PAKLYDĖS

Vėjelis paklydęs po pievas lakiojo
Ir žaidė žiedeliais dirvonų plačių,
Budrus vieversėlis padangėm skrajojo
Ir sveikino rytą artoją laukų.

Išbalę sodeliai nuo vėjo lingavo,
Jie sakė praeiviui: „Tai čia Lietuva!“
Pro atdarą langą mergaitė dainavo,
Ir juokės Tėvynė, kai juokės gamta.

Šiandieną siubuoja darželis apžėlęs,
Sulinkus bakūžė jau svyra visai,
Ir, sielvarto skundą įamžinęs vėjas,
Tenuneša aidus tik audrai juodai...

Sudžiūvus krūtinė gan tyliai kvėpuoja,
Išblėsusios akys išdžiūvo seniai,
O vietoj lakštučių vien pūgos kvatoja,
Tai ženklas, kad miršta nauji tremtiniai.

JEI SUGRIŠIU...

Ir gyveno jaunas partizanas —
Jis valdovas žaliųjų miškų.
Per miškus, per girias,
Šiandien čia, rytoj jau ten,
Per girias, girias, girias, girias.

Cit, neverki, jauna mergužėle,
Aš iš miško greitai sugrišiu.
Per miškus, per girias, ir t.t.

Jei sugrišiu jaunas nepražuovės,
Tai tave, gražuole, paimsiu.
Per miškus, ir t.t.

Ir gyvensim mes tada laimingi,
Nes laisva bus mūsų Lietuva.
Per miškus, ir t.t.

IŠDYGO KAPAS

Išdygo kapas tarp eglaičių
Ir juodas kryžius iš šakų,
Be vėjo blaškomų našlaičių,
Be rūtų kvepiančių kerų.

Ir niekas jojo neraudojo,
Neliko niekas ten ilgai.
Tik ginklo broliai rūstūs ėjo,
„Sudiev“ pasakė jam tyliai.

Ir liko kapas užmaskuotas
Didžiulio miško glūdumoj.
Ten veidas žemėmis apklotas,
Jaunystė žydinčioj jėgoj.

PARTIZANO ILGESYS

Ravasaris atėjo ir jo pilkos dienos.
Laisvas partizanas miškuose gyvens.
Vargo iškankintas, laisvės išsiilgęs,
Veidas ilgesingai žieduose spindės.

Tu neverk, mergaite, neliūdėk prie vartų,
Aš jau neateisiu liepų takeliu,
Ir nebedainuosiu tau linksmų dainelių,
Nebepasakysiu, kad tave myliu.

Ach, tas gimtas sodžius žydinčiuos dar-
želiuos!

Jis užburė širdį, širdį tarp žiedų;
Bet jina! nerimsta, vakarinei spindint,
Vis dar laukia laimės, laisvės vakarų...

Bet gana tos meilės ir gana tų žodžių!
Gal kada dar mūsų laimė neaplenks.
O dabar už laisvę ir už gimtą sodžių
Mano tvirtos rankos priešui mirtį rengs.

PARTIZANO KELIAS

Kur prisiglausti be namų,
Be mylimos pastogės?
Po šonu- gultas samanų
Ir eglių šakos - stogas.

Ankstyvo rytmečio dangus
Žarijom apsiniaukęs.
Pro medžių šlamanečius lapus
Žvarbus vėjelis kaukia.

Nebesuširsi prie ugnies,-
Ugniavietė užgeso.
Bet koks gi mylimas iš ties
Tas kelias partizano!

Birželio naktys ašaros...
Rugsėjo naktys klaikios...
Žvaigždė kapelį pašarvos
Ir nusiminus klaidžios...

Kėlelis, kelias per miškus
Ir tolimas ir mielas.
Jis driekias tolimon lauku
Ir - į kapelį smėlio.

MĒLSVOS ŽIBUOKLĒS

Pražydo pirmos, mēlsvos žibuoklēs.
Paukšteliu dainos skamba linksmi.
Tēvynēs ginti išejo broļiai
Tylūs, bet narsūs, kaip tie arai.

Vartuos rymojo sena močiutē
Ir mergužēlē, likus viena.
Jinai žinojo, ko vētros siuto,
Kad partizano sunki dalia.

Vējas īnirtēs blaškēs ir ūžē,
Draskē žibuokļu mēlsvus žiedus.
Kvatojo ginklai, sprogo granatos,
Lydējo broļius kovos lauke.

Apgaubē kapā lūdnas berželis.
Žvaigždēm nušvitus verkē naktis
Ir tartum sakē: „Sudiev, mergele,
Nebebučiuosiu tavo akiu.“

Sudiev, brangioji mano Tēvyne.
Jūs, mieli broļiai, narsūs arai,
Skrajokit gojais, laukais, arimais,
Parneškit laisvę mums lietuviams.

Ramiai ilsēkis, tu, partizane,
Tavēs gimtoji šalis lūdēs...
Pačioj jaunystēj padējai galvā —
Lietuva laisva tave mīnēs.

ŽAIBUI

Iš krašto, kur Dzukija visi vadina,
Palikęs savuosius tėvus išėjai
Kovoti už laisvę brangios Tėvynės,
Aukoti save vien tik jai.

Naikindamas priešus, globodams savus,
Nekartą Tu mirčiai žvelgei į akis.
Sužeistą draugą nešei per miškus,
Atimdams priešui viltis.

Kuklus Tu buvai ir didžiutis nemėgai
Nors vardą kovoj „Žaibo“ pasirinkai.
Į kovąėjai drąsiai ir ryžtingai,
Mirties nebojai visai.

Ten, sniegui pirmam iškritus, išėjai
Palikęs gyventi tris dragus pamiškėj,
Bet Dievas taip leido, neilgai viešėjai,
Žuvai bekovodams tenai.

Tikėjais vėl dieną praleidęs laimingai
Sugrižt atgal pas savuosius draugus,
Bet priešams apsupus kovojai garbingai,
Nukaudamas jųjų vadus.

Iš degančio namo laimingai išbėgai
Sunaikinęs keturius priešus staiga.
Vėl kautis turėjai, slapukus sutikęs,
Sušvites, Žaiboeli, žuvai.

Lietuvos žemelėj ilsėkis, didvyri,
Mes likę gyvi vis kovosim toliau.
Išnaikinsim priešus, išvysim grobuonis
Ir laisvė nušvis mums tuoju.

KAS TU ESI?

Kas tu esi, kur eini, partizane,
Į nežinia, į mirtį ar audras?
Ar rytmečio padangė išsiblaivius,
Kely tik tavo liūdų kapą ras?

Esu aš tas, kurį išugdė žemė,
Esu aš tas, ką laimino dangus.
Kam naktys blaivios, dienos jau sutemę,—
Esa aš tas, esu aš tas žmogus.

Aš iš saulėlydžių renku rytojaus ugnis,
Aš iš vidurnakčio šviesias žvaigždes renku,
Aš gyvas pereinu girias, gelmes, bedugnes,
Upes be tiltų, kalnus be takų.

Esu aš tas, kuris pamynė mirtį juoda,
Esu aš tas, ką audros nenuneš.
Ir kai lydėsi juos nevašių soduos,
Audros dienoj ieškokite maneš.

DUBYSOS SLĒNIO PARTIZANAI

Kur statūs krantai ant Dubysos,
Kur šlama banguoti miškai,
Žygiuoja narsūs partizanai,
Palikę gimtuosius namus.

Namuose jų niekas nelaukia,
Siaubinga ten siaučia mirtis,
Motulė ir sesė išėjo,
O tėvas užmerkė akis.

Kas vakarą, saulė kai leidžias,
Kažkur ten nuaidi daina,
Jaunutė mergaitė, šviesplaukė,
Nuliūsta kažko laukdama.

Kur jis ir kodėl neaplanko,
Skausmingai suvirpa širdis.
Gal kitą jisai pamylėjo,
O gal jį sutiko mirtis?...

Bet ne! Jis tebėra dar gyvas,
Tėvynei jo plaka širdis.
Kai tėviškėj nebus vergijos,
Tada mylimasis sugrįš.

PARTIZANAS IR GIRUŽĖ

Sušlamėjo girios medžiai
Nuo žiaurių vėjelių,
Ir išėjo partizanais
Daug jaunų bernelių.

Oi, giruže, tu žalioji,
Ar ilgai tu glausi mus?
Kol laisvužę iškovosim,
Ar atstosi mums namus?

Partizano vienas kelias—
Už Tėvynę jis kovos.
Žalios tėviškės giružės
Laisvės dainą jam dainuos.

Tu, močiute ir mergele,
Mūs neverk ir neliūdėk.
Juk sugrįšiu iš giružės,
Laisvė tėviškėj žydės.

Ir kol mūsų tėviškėlė
Brangios laisvės susilauks,
Partizanai ir giružė
Brolius karo žygin šauks.

PAMILOM MES TAVE

Pamilom mes tave, žemėle,

Pavasario margais laukais.

Jau toks įgimtas jausmas kelia

Būt tavo meilės milžiniais.

Kiekvienas tavo želmanėlis,

Kuklus žiedelis paupyj,

Ar galvą pumpuras iškėlęs

Atranda aidą mums širdyj.

Tu kaip ramunė prie takelio,

Tu kaip našlaitė be globos,

Dažnai tau širdį skausmai gelia,

Bet kas paklaus, užstos, paguos...

Tik aš tavo penu užaugęs,

Artojas tavo ir sūnus.

Kaip motiną, kaip draugę brangią,

Krūtine dengsiu prieš visus.

Ir kai padės puslėtas delnas

Į šalį dalgius, nuoragus.

Ir ims tik kardą, sunkų šalmą,

Ir sės į juodbėrius žirgus.

Jau nereikės tau būt našlaite,

Neteks paklausti kas paguos.

Tu pamatysi lietuvaitį

Už tave mirštantį kraujuos.

Ir kai eisi pro naują kapa,
Neužmirštuolės ten žydės.
Tu pajusi širdis kaip plaka,
O lūpos žodžius sušnibždės.

Myliu, myliu tave, žemele,
Pavasario margais laukais.
Jau toks įgimtas jausmas kelia
Būt tavo meilės milžinais.

LIETUVAITĖ

Regiu tave papieviais grįžtant
Išdraikius garbanas gelsvas,
Esi brangesnė man už viską —
Pievų takelyje basa.

Plonų linelių baltą drobę
Tu tankiai dėvi nedėlioj,
Ir tau nereikia plono šilko, —
Tave ne miestas suvilos.

Ir tavo akys tokios žydrios,
Kuriom vilioji tu visus,
Ir tau toks paprastas pasaulis,
Visad nuoširdi lieki tu.

AŠ PASIKLAUŠČIAU

Aš pasiklauščiau šiaurės vėjelio,
Kokią man laimę žada rytai.

Gal tiktai vieną juodą vargelį,
O gal reiks gulti žemėn juodon.

Norėč, mieloji, nors vieną kartą,

Pažvelgt, brangioji, tau į akis,

Ir pasiklausti: „Kodėl taip ilgu,

Ko nerimauja mano širdis.“

Palinkęs kryžius ant mano kapo...

Rasos lašeliai mane migdys,

O gal nukritęs koks beržo lapas,

Pridengs man kapą rudens nakty.

KITADOS...

Kalnai, kur dainavo, upeliai klegėjo,

Kur aš mažutėlis lakščiau.

Pušelės, lyg rūtos, lingavo nuo vėjo

Ir kilo aukštyn, vis aukštyn.

Kaip būdavo gera po liepom šakotom

Nuvargusią galvą priglaust,

O rytą auksinį, rasotom palaukėm

Nubristi lig pačio dangaus.

Ir šiandien tie patys upeliai dainuoja,

Ir šiandien ten gera, ramu.

Tie patys kalneliai, rugiai, uogiėnojai,

Tik aš nebe tas jau esu.

ATSISVEIKINIMAS

Buvo dienos gražios ir svaingos,
Žaidė juokas mūsų širdyse,
Mus lydėjo paukščių sutartinės,
Kai mes skynėm žiedus laukuose.

Aš jums, draugai, sakau: „Sudiev“,
Gyvenimas mus kviečia pas save.

Kyla bočių mūsų Tėvynės meilė,
Girdim balsą nekaltų draugų.
Ak, Tėvynė, būki visad miela,
Mums gyventi teiki daug jėgų.

Aš jums, draugai, sakau: „Sudiev“,
Gyvenimas mus kviečia pas save.

Žengsim vieškeliais plačiais, vingiuotais,
Mus lydės žvaigždutės danguje,
Džius Tėvynės veidas ašarotas,
Grįš mums laisvė, tils nakties audra.

Aš jums, draugai, sakau: „Sudiev“,
Gyvenimas mus kviečia pas save.

VAKARE

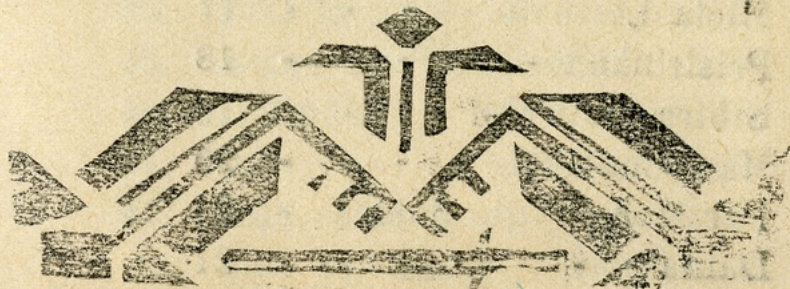
Aš verkiau parimus tarp tvorų darželio,
Kai, paspaudęs ranką, tyliai išėjai.
Ašarom sidabro verkė rutos žalios,
Verkė ūkanose skęsdami laukai.

Kas paklaus: „Kodėlgi ašaros taip rieda?“
Kas man, ravint rutas „padėk Diev“
sakys?

Kas akis manąsias atras lino žiedė?
Kas gi, kas gi, kas gi širdį nuramins?

Naujos staklės mėto šeivas ažuolines,
Baltos drobės riečias taip lengvai lengvai.
Rankšluostin įausiu: „Lietuva Tėvyne,
Tu didvyrių žeme! Mes Tavo vaikai“.

O kada žemelė bus nuo kraujo soti,
Ir kada sugrįši dulkėtu keliu,
Atnešiu vandens tau moliniam ašoty,
Duosiu nusišluostyt rankšluosčiu dailiu.

Turinys

1.	Ižanga	- - - - -	3
2.	Tautos himnas	- - - - -	5
3.	Partizanų himnas	- - - - -	6
4.	Žuvai dėl laisvės	- - - - -	7
5.	Kaupelis smėlio	- - - - -	8
6.	Partizanas ir giružė	- - - - -	9
7.	Žemaičių lygumos žaliuoja	- - - - -	10
8.	Tėvynei	- - - - -	11
9.	Pavergtai Tėvynei	- - - - -	11
10.	Motinai	- - - - -	12
11.	Nežinojau	- - - - -	13
12.	Be namų	- - - - -	13
13.	Tremtinio daina	- - - - -	14
14.	Baigias kova	- - - - -	15
15.	Sugrižk laimėjęs	- - - - -	16
16.	Miela Lietuva	- - - - -	17
17.	Prisirinkau	- - - - -	18
18.	Sibiro lietuviui	- - - - -	19
19.	Mano motinai	- - - - -	20
20.	Partizanų žygio daina	- - - - -	21
21.	Daina	- - - - -	21

22.	Plaukite, upės - - -	22
23.	Aštuoni jau metai - -	22
24.	Birželis - - - - -	24
25.	Atlikęs pareigą Tėvynei	25
26.	Motinai - - - - -	26
27.	Kalėjime - - - - -	27
28.	Ten kulkos šnarėjo -	28
29.	Išeisi tu - - - - -	28
30.	Vakaras girioje - - -	29
31.	Sesei - - - - -	30
32.	Oi neverki, motinėle -	30
33.	Ant rankų pančiai - -	32
34.	Liudi, oi, liudi - - -	33
35.	Partizane - - - - -	34
36.	Kapinyne - - - - -	34
37.	Pro gimtąjį sodžių - -	36
38.	Prie laužo - - - - -	37
39.	Aidas nuo pavėnčių -	38
40.	Motinėlei - - - - -	39
41.	Jai - - - - -	40
42.	Mūs dienos - - - - -	41
43.	Kad pavasaris nebunda	42

44.	Užaugai tu - - - -	43
45.	Vėjelis paklydęs -	44
46.	Jei sugrįšiu - - - -	44
47.	Išdygo kapas - - - -	45
48.	Partizano ilgesys - -	46
49.	Partizano kelias - -	47
50.	Mėlsvos žibuoklės - -	48
51.	Žaibui - - - - - -	49
52.	Kas tu esi? - - - -	50
53.	Dubysos slėnio partizanai	51
54.	Partizanas tėviškėj - -	52
55.	Pamilom mes tavę - -	53
56.	Lietuva tė - - - - -	54
57.	Aš pasiklausčiau - -	55
58.	Kitados - - - - - -	55
59.	Atsisveikinimas - -	56
60.	Vakare - - - - - -	57
61.	Turiny - - - - - -	58

